



# မောင်နှမ်းဆွေ

သိုင်းလမ်းကြောင်း  
သွေးလမ်းကြောင်း

ဇာတ်သိမ်းပိုင်း



တောင်စာပေ

## အခန်း (၁)

အူရန်တောင်ပေါ်တွင် စမ်စမ်းဘီလူးနှစ်ဖော် ညီနောင်တို့ သည်  
ရက်သတ္တပတ်ခန့် နေထိုင်ခဲ့ သည်။

ထိုအချိန်ကာလအတွင်း သိုင်းဆရာကြီးတံ့ဟန်၏ ဂရုတစိုက်ပြုစု  
စောင့်ရှောက်ထားမှုကြောင့် ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ညီနောင်နှစ်ယောက်၏  
ဒဏ်ရာများ လုံးဝသက်သာ သွားလေတော့ သည်။

နှစ်ယောက်စလုံး၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေ အထူးပင်  
ကောင်းမွန်လာသည်။

ထို့ ကြောင့်....

အူရန်တောင်ပေါ်မှ ပြန်လည်ဆင်းခွင့်ပြုရန် ညီနောင်နှစ်ဖော်က  
ခွင့်တောင်းလေသည်။

သူတို့ အား စားကောင်းသောက်ဖွယ်ဖြင့် ကျွေးမွေးစည့်ခံလေသည်။

ညီနောင်နှစ်ဖော် ထွက်ခွာခြင်းမပြုမှီ ဆရာကြီးတံ့ဟန်က  
ဆုံးမဩဝါဒစကား ပြောကြားလေ သည်။

“မိတ်ဆွေနှစ်ဖော်ရေ.....ကျုပ်အိမ်က မထွက်ခွာမီမှာတော့  
ပြောသင့်ပြောထိုက်တဲ့ စကားကို တော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရတော့မှာဘဲ၊  
တကယ်တော့ ကျုပ်တို့ သုံးယောက်ဟာ မိတ်ဆွေသဟာ အပြင် ခင်မင်ခဲ့တာ

တွက်ကြည့်မယ်ဆိုရင် နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ် ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ မိတ်ဆွေစစ်  
မိတ်ဆွေမှန်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ အားလုံး သိကြပါတယ်။ ဒါကြောင့်  
ပြောမှားဆိုမှားရှိရင် ဗွေမယူကြဖို့ သတိထားရလိမ့်မယ်”

တော့ဟန်က စကားနိဒါန်းပျိုးလိုက်သည်။

ယိုလဲ့က ရယ်သည်။

“ဆရာ ပြောစရာရှိတာတွေကိုသာ ပြောပါဆရာ၊ ဆရာက ကျွန်တော်တို့  
ထက် အသက်လဲ ကြီးတယ်၊ ပညာကလဲမြင့်တယ် ပြောစရာရှိတာတွေကိုသာ  
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ”

ယိုလဲ့စကားကြောင့် တော့ဟန် အားတက်သွားသည်။

ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး ပြောလိုသည့်စကားကို ဆက်ပြောသည်။

“ဒီမှာယိုလဲ့ ကျုပ်ရှင်းရှင်းဘဲပြောမယ်၊ မင်းတို့ ညီနောင်  
လုပ်ရပ်တွေဟာ သိပ်ကိုမှားတယ်၊ စိတ်တွေ့မဆိုးနဲ့၊ မင်းတို့  
နှစ်ယောက်အကျိုးအတွက် ပြောနေတာ.....

“အခုပြောချင်တာက ဘယ်ကိစ္စမဆို စိတ်လိုက်မာန်ပါ  
တရူးထိုးလုပ်တတ်တဲ့ အကျင့်ဘဲ၊ ဒါဟာ မင်းတို့ အတွက် အမှားဘဲ၊ ကျဆုံးရာ  
ကျဆုံးကြောင်းလဲ ဖြစ်တယ်၊ ဘာမဆို ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ ဆင်ခြင် သုံးသပ်တာ  
အကောင်းဆုံးဘဲ”

ဘီလူးညီနောင်တို့ သည် နှစ်ယောက်စလုံး သဘောတူလက်ခံဟန်ဖြင့်  
ပြိုင်တူခေါင်းညိတ် လိုက်သည်။

တော့ဟန် ဆက်ပြီးပြောသည်။

“ဟင်း....မြောက်ပင့်ပြောတယ်လို့ မထင်လိုက်နဲ့၊ မင်းတို့  
ညီနောင်ကို ယှဉ်နိုင်တာ သိုင်းသမား များများစားစား မရှိဘူး

ဖွင့်ပြောပြနေစရာတောင် မလိုဘူး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရိပ်စားမိမှာပါ။ ဒီလိုအဆင့် ပညာတွေ တက်မြောက်ထားပေမယ့် သစ္စာဖောက် တာဝန်ခံမှူးကြီး ဟန်စုရဲ့ ကိုယ်ရံတော်ထဲ မဝင်တာကိုဘဲ ချီးကျူးပါတယ်။ ဝမ်းလဲဝမ်းသာပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် တစ်ကယ့်မျိုးချစ်တပ်မှူးကြီး ချိကွမ်းရဲ့ အသက်အန္တရာယ်ရှာတဲ့ လုပ်ရပ်ကို ကျုပ်သ ဘောမကျဘူး၊ ချိကွမ်းဟာ တို့ ရဲ့ သိုင်းလောကကို ဒုက္ခပေးနေတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး၊ သူဟာ မျိုးချစ်သိုင်း သမားတစ်ဦးဘဲ၊ အထူးသဖြင့် ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်လျှောက်မှာရှိတဲ့ ပြည်သူလူထုတွေရဲ့ အသက် အိုးအိမ် စည်းစိမ်ကို ကာကွယ်ပေးနေတဲ့လူတွေပါ။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ဘာဖြစ်လို့ ရန်သွားရှာတာလဲ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဘီလူးညီနောင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်၍ စောဒကမတက်တော့ ဘဲ ငြိမ်နေကြလေသည်။

တော့ဟန် ဆက်ပြောပြန်လေသည်။

“မင်းတို့ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ချိကွမ်းဟာ တစ်ကယ့်ကိုလေးစားထိုက်တဲ့ မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ယောက်ပါ။ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးသွားရင် တိုင်းပြည်မှာ ဘယ်လောက်နစ်နာတယ်ဆို တာ မင်းတို့ မစဉ်းစားမိဘူးလား.....

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ မင်းတို့ အကြံအစည် မအောင်မြင်တာဘဲ ဝမ်းသာစရာတစ်ခုဖြစ်တယ်။ အခုလိုရှုံးနိမ့်သွားတာ အနည်းငယ်သိက္ခာကျနိုင်စရာ ဖြစ်တယ်လို့ ယူဆပေမယ့် တစ်ကယ်တော့ ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဂုဏ်တောင်ရှိသေးတယ်.....

“တစ်နည်းအားဖြင့် ပြည်သူလူထု အော့နှလုံးနာစရာအဖြစ်က ကင်းလွတ်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် နောင်ကို ဒီလိုအမှားမျိုးမပြုဖို့ သတိထားပါရန် ပြောလိုက်ပါတယ်”

တော့ဟန် သူ့ ရင်တွင်းမှ ရှိသမျှစကားကို ဖွင့်ဟလိုက်ပြီး သူ၏

ရှည်လျားသော မုတ်ဆိတ်များကို ပွတ်သက်နေလေတော့သည်။

ဘီလူးညီနောင်နှစ်ကောင်က နောင်တရရှိဟန်ဖြင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေလေသည်။

ပြီးမှ.....

“ကျွန်တော်တို့ မှားသွားပါတယ်၊ တကယ်တမ်းကျတော့ ချိကွမ်းနဲ ဘာရန်ငြိုးမှလဲ မရှိခဲ့ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ နောင်တရပါပြီ၊ သိုင်းလောကရဲ့ အရှုပ်အရှင်းကို ဝင်ပါရန် စိတ်မကူးတော့ပါဘူးခင်ဗျား”

ဘီလူးညီနောင်နှစ်ကောင်က ဝန်ခံသွားသည်။

ပြီးနောက် ဆရာတော့ဟန်အား နှုတ်ဆက်၍ တောင်အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့လေတော့သည်။

\*

တရုတ်ပြည်၏ ကမ်းရိုးတန်းနှင့် နီးကပ်သော ပြည်နယ်များတွင် နယ်ချဲ့ ရန်သူ တပ်စုများ ပိုမို ကြီးမားလာနေလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျက်ကျန်းပြည်နယ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကြီး ဝျကြီးရန်၏ လက်မှ လွတ်မြောက်လာ သော ချိကွမ်းက ကြီးမားကျယ်ပြန့် သော နယ်ချဲ့ ရန်ကို အပြင်းအထန် တွန်းလှန်ခဲ့သည်။

အမြဲတမ်း အရုံးနှင့်သာ ရင်ဆိုင်နေရသော ရန်သူအုပ်စုအဖွဲ့ များသည်လည်း တုံ့ နှေးသွားလေ သည်။

မျိုးချစ်တပ်မှူးကြီး ချိကွမ်း၏ အဖွဲ့ ကို

အကြောက်ကြီးကြောက်ကုန်ကြလေသည်။

သို့ သော်.....

မျိုးချစ်တပ်မှူးကြီးချိုကွမ်းသည် အောင်ပွဲအလီလီ ခံနိုင်ခဲ့သည့်တိုင် အားရကျေနပ်မှု မရှိသေးပေ။

တိုင်းပြည်ကို ထိပါးလာသော နယ်ချဲ့ ကျူးကျော်ရေးသမားမှန်သမျှ ကျူပင်ခုတ် ကျူငုတ်မကျန် ရှင်းပစ်ရန် အားခဲထားသည်။

မှန်သည်။

ရန်သူများ ကင်းရှင်းမှသာ တိုင်းပြည်စည်ပင်ဝပြောလာမည် ဖြစ်သည်။

သို့ အတွက်....

တပ်မှူးကြီး ချိုကွမ်းသည် တိုက်ပွဲတိုင်းအောင်မြင်နိုင်လင့်ကစား တိုက်ပွဲအခြေအနေကို အမြဲတမ်း ပြန်လည်၍ သုံးသပ်လေ့လာခဲ့ပေသည်။

ယင်းသို့.....

သုံးသပ်သည့်သဘောမှာ ကောင်းသည်ထက်ကောင်းသော အစီအစဉ်များ ချမှတ်နိုင်ရန်ပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ အပြင်....

အမှားပြုမိပါက နောင်တွင် ယင်းကဲ့သို့ အမှားများ မပြုလုပ်မိစေရန် ရှောင်သင့် ဆောင်သင့်သော အချက်များကို ဝေဖန်သုံးသပ် နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့.....

ဝေဖန်သုံးသပ်ကြည့်ရာတွင် အဖွဲ့ ဝင်ကင်းများအပေါ်တွင် များစွာ အားမရဖြစ်နေသည်။

တပ်သားကင်းများသည် လူအင်အားအနေဖြင့် လုံလောက်မှုရှိသည်။

သို့ သော်.....

လခစားပီပီ သတ္တိအလွန်ကြောင်သည်ကို တွေ့ ရလေတော့သည်။

ရန်သူနှင့် အနီးကပ်တိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲသည့်အခါ တွန့် ဆုတ်တွန့် ဆုတ်နှင့် သူရဲဘောကြောင်သူ များက များလေတော့သည်။

အခြေအနေ အကြပ်အတည်းနှင့်တွေ့ ကြုံလာလျှင် သတ္တိမရှိကြ။

အတင်းလု၍ ထွက်ပြေးရန်ကိုသာ ဆန္ဒရှိနေပေတော့သည်။

ထို့ ကြောင့်.....

တစ်ချို့ တပ်သားကင်းများ၏ အရည်အချင်းနှင့် စိတ်ဓာတ်ကို အားမရဘဲရှိနေခဲ့သည်မှာ ကာလ အတန်ပင် ကြာခဲ့ပေပြီ။

ထို့ ကြောင့်ပင်.....

မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ထက်သန်သော လူငယ်လူရွယ် တပ်သားကင်းများ စုဆောင်းရေးကို အကြိမ် ကြိမ် ကြိုးစားခဲ့သည်။

အရည်အချင်းပြည့်ဝသော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ထက်သန်သော လူငယ်လေးများပါဝင်သည့် အဖွဲ့ အဖြစ် ပြောင်းလိုသည်။

သို့ သော်.....

နယ်ချဲ့ ကျူးကျော်ရေးသမား ပြုတ်ကျသွားမည်ကို စိုးရိမ်သည့်အတွက် သစ္စာဖောက်တို့ ၏ နောက်လိုက်တပည့် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကြီး ဝူကြီးရန်၏ ကန် ကွက်မှုကြောင့် ချိကွမ်း၏ ကြိုးစားမှုများ အရာမထင် ဖြစ်နေသည်။

အခွင့်သာသည်နှင့် မျိုးချစ်တပ်သားသစ်များ စုဆောင်းခြင်းလုပ်ငန်းကို ပြန်လည်အကောင်အ ထည်ဖော်မည်ဟု ပြင်းပြသော ဆန္ဒကို ရင်မှာပင် သိမ်းထားခဲ့ရပေသည်။

ယခုအခါ....

အခြေအနေက ပေးလာလေပြီ။

ကျက်ကျန်းပြည်နယ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကြီး ဝုကြီးရန်အနေဖြင့်  
ယခင်ကဲ့သို့ ခါးခါးသီးသီး နောက်ဆုတ်လာလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု တထစ်ချ  
ယုံကြည်ထားလေသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဟူမူ....

ဟိုချုံ၏ အကျပ်ကိုင်မှုကြောင့် ချိကွမ်းဆန့် ကျင်ရေးကိစ္စများကို  
ရပ်စဲတော့မည် မဟုတ်သည် မှာ သေချာနေပေပြီ....။

ထို့ ကြောင့်ပင်....

မျိုးချစ်တပ်မှူးကြီးချိကွမ်းသည် သူ၏ စိတ်တိုင်းကျ မျိုးချစ်လူငယ်  
တပ်သားသစ်များ စုဆောင်း ရန် စိုင်းပြင်းလေတော့သည်။

ချိကွမ်း၏ အကြံကို ဝုကြီးရန်က

တပ်သားသစ်စုဆောင်းရေးအစီအစဉ်ကို လုံးဝပင်မနှစ်မြို့ ပေ။

သို့ တစေ...

ဟိုချုံ၏ ချက်ကောင်းကိုင်ထားခြင်းခံရသည့်အတွက် မချစ်သော်လည်း  
မကန့် ကွက်ဘဲ နေထိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဝုကြီးရန်သူ သည်းခံနိုင်ခဲ့သော်လဲ ကျောက်ရှာကမူ မခံမရပ်နိုင်အောင်  
ဒေါသထွက်နေပေ သည်။

ချိကွမ်းကို အရေးယူနိုင်အောင် စီစဉ်လိုက်လေတော့သည်။

နေပြည်တော်သို့ ပင် တက်ရန် အကြံအစည်လုပ်တော့သည်။

နေပြည်တော်မှ မင်းဧကရာဇ်ကို တော်လှန်ပုံကန်ရန်အတွက်



ချိုကွမ်းသည် လူစုဆောင်းနေပါ သည် ဟူ၍ မြို့ စားမင်းမှတစ်ဆင့်ပို့ ရန် တာဝန်ခံမှူးကြီးဟန်စုအား အကူအညီတောင်းရန်ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့....

တိုင်တန်းချက်ကို မြို့ စားမင်းကြီးပင်မက နေပြည်တော်မှ မင်းဧကရာဇ်ပင်လျင် သေဒဏ်ချမှတ် နှိုင်းပေသည်။

ဤနည်းဖြင့်....

ချိုကွမ်းအား အပြတ်ရှင်းနိုင်ရန် ရည်ရွယ်စီမံခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့ သော်....

သူ၏ အကြံပိုင်သော်လည်း ကံခေလှပေသည်။

သူတို့ ၏ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသောအသံကို ထိပ်တန်းလျှို့ ပျက်သမား ဟိုချုံသိသွားလေသည်။

ဟိုချုံသည် တပ်မှူးကြီးချိုကွမ်း၏ တာဝန်ပေးချက်အရ ဟန်ကျူးမြို့ သို့ သွားရောက် သတင်းပို့ ရာမှအစ ဝူကြီးရန်၏ ကောက်ကျစ်သော အကြံအစည်ကို သိလာခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ထိုအချိန်တွင်....

တပ်မှူးကြီးချိုကွမ်းအပေါ် မဟုတ်မမှန် တိုင်တန်းစာတစ်စောင် ရေးသားပြုစုပြီး ဖြစ်သည်။

အထူးလူယုံတော်တစ်ဦးကို စေလွှတ်ပြီး နေပြည်တော်သို့ အစီရင်ခံစာပို့ ရန် ဖြစ်သည်။

မြို့ စားမင်း၏ တာဝန်ခံမှူးကြီး ဟန်စုသည်လည်း ထိုအချိန်တွင် နေပြည်တော်မှ မင်းဧကရာဇ် က ခေါ်ယူထားချိန်ပင်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်....

နေပြည်တော်သို့ ပို့ရန်ဆဲဆဲ အခြေအနေတွင်ရှိသည်။

ဟိုချုံသည် ဂျူကြီးရန်၏ မဟုတ်မမှန် လုပ်ကြံသတင်းကို

ကြားလျှင်ကြားခြင်း နောက်ထိပ်တစ် ကြိမ် ထပ်မံစွန့်စားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။  
သူသည်။

တပ်မှူးကြီးချိုကွမ်း၏ တပ်သားစုဆောင်းရေး လုပ်ငန်းကို

လောလောအားဖြင့် ဆိုင်းငံ့ထားရန်..

ဟိုချုံက သူပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်အထိ ထိုလုပ်ငန်းကို

ဆိုင်းငံ့ထားရန် စာတစ်စောင် ရေးပေးလိုက်သည်။

တပ်မှူးကြီးချိုကွမ်းက ဟိုချုံ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို နားမလည်

အကြောင်းစုံ မသိရှိရသည် အတွက် မချင့်မရဲ ဖြစ်နေသည်။

ဟိုချုံ၏ အကြောင်းကြားစာတွင် မည်သည့်အကြောင်းပြချက်များကိုမှ

ရေးသားဖော်ပြထားခြင်း မပြုသည့်အတွက် အတွေးက ခက်ခဲနေခဲ့သည်။

မည်သို့ပင် ရှိစေ....

တက်မှူးကြီး ချိုကွမ်းသည် ဟိုချုံက အပြုသဘောအရ

အကြံပြုချက်အတိုင်း တပ်သားသစ် စုဆောင်းရေးလုပ်ငန်းကို ချက်ခြင်းပင်  
ရပ်ဆိုင်းထားလိုက်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ တွင်....

ဟိုချုံသည် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်လဲလှယ်ပြီးနောက် ဂျူကြီးရန်၏

ရုံးခန်းတွင်းသို့ တိတ် တဆိတ် ဝင်ရောက်စုံစမ်းရန် ရောက်ရှိလာလေသည်။

အဆောက်အအုံအနား ချဉ်းကပ်သွားမိသောအခါ ယမန်နေ့ ညက

ဗျူကြီးရန် ခေါ်ယူတွေ့ သော လူယုံတော်ကို အခန့် သား တွေ ရလေသည်။

ထိုလူသည် အသက်အရွယ်အားဖြင့် လူလတ်ပိုင်းအရွယ်ဖြစ်သည်။

ဟိုချုံ မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြို့ သွားသည်။

နေပြည်တော်သို့ ပေးပို့ မည့် တိုင်တန်းစာသည်ပင်

လူရွယ်လူယုံတော်ထံ အမှန်ပေးလိုက်ပြီ လော။

အခြေအနေအရ ဗျူကြီးရန်က နေပြည်တော်သို့

ချက်ခြင်းစေလွှတ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေ သည်။

ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ဟိုချုံငိုငံတွေမနေတော့။

လူရွယ်နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါ

နောက်ယောင်လိုက်သွားလေတော့သည်။

လူရွယ်သည် ရှေ့ ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလိုပင် ရှီးကျူးမြို့ သို့

ရောက်လာပေသည်။

လူရွယ်သည် ထင်းရှူးရိပ်သာတွင် တည်းခိုသည်။

ဟိုချုံက လူရွယ်ရိပ်စားမိမည်စိုး၍ ထင်းရှူးရိပ်သာတွင်

တည်းခိုခြင်းမပြုဘဲ တစ်ခြားတည်းခိုရိပ် သာတစ်ခုတွင်

သွားရောက်တည်းခိုနေသည်။

တည်းခိုရိပ်သာတွင် ဟိုချုံအခန်းအောင်းနေခဲ့ပေသည်။

ညစာစားသောက်ပြီးသည်နှင့် ဟိုချုံငြိမ်သက်စွာအခန်းထဲတွင်

အေးဆေးသက်သာအနားယူခဲ့ သည်။

ညသန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် ဟိုချုံ စတင်လှုပ်ရှားလေတော့သည်။

တည်းခိုရိပ်သာမှ တိတ်တဆိတ် ဆင်းလာခဲ့လေသည်။

ထင်ရှားရိပ်သာသို့ ရောက်သွားချိန်တွင် မီးများပင် ငြိမ်းပြီးဖြစ်နေသည်။

ထင်းရှူးရိပ်သာတစ်ခုလုံး အိပ်မောကျလျက်ရှိသည်။

ဟိုချုံသည် တိတ်တဆိတ် လူရွယ်တည်းခိုဆောင်အတွင်း

အသာအယာဝင်ရောက်ခဲ့သည်။

မှောင်ရိပ်ကို အကာအကွယ်ပြုပြီး အခန်းအတွင်းသို့

ချောင်းမြောင်းကြည့်သည်။

အခန်းတွင်း၌ လူသူကင်းမဲ့နေသည်။

ဟိုချုံ စိတ်ထင့်သွားလေသည်။

တစ်ချက် ငိုငံတွေတွေ ဖြစ်နေစဉ်မှာပင်....

လူရိပ်သဏ္ဍာန်နှစ်ခု အခန်းဝဆီသို့ လျှောက်လာသည်ကို တွေ

ရပေသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး အခန်းတွင်းသို့ လျင်မြန်စွာ ဝင်ရောက်သွားသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ

ဟိုချုံနောက်ယောင်ခံလိုက်နေသည့် လူရွယ်ပင် ဖြစ်သည်။

ဟိုချုံ စိတ်ဓာတ် တက်ကြွသွားသည်။

လူနှစ်ယောက် အခန်းထဲရောက်သည်နှင့် တစ်ယောက်သောသူက

စကားကိုစလိုက်သည်။

“ဟေ့....တော်တော်တော့ ထူးဆန်းနေပြီ၊ အဲ့ဒီလူတစ်ယောက်

တည်းခိုဆောင်ထဲဝင်သွားတာ တော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်တွေ့ လိုက်ရတယ်၊

အခုဘယ်အခန်းဝင်တာလဲမသိဘူး၊ ပျောက်သွားတယ်”

“အဲ့ဒီလူက ကျွန်တော်တို့ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်လာတာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပေါ့၊ ညဘက် ထွက်ပြီး အပျော်ကြူးတက်တဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်”

ဟု အခြားတစ်ယောက်က ပြောပြန်သည်။

“ပြောမနေပါနဲ့ တော့ညီလေး၊ သူဟာ ဘယ်သူဘဲဖြစ်ဖြစ် တို့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးတဲ့သူ မဟုတ်ရင် ပြီးတာပါဘဲ၊ ကျုပ်ကတော့ ဂရုမစိုက်ပါဘူး”

ထိုအခါမှ

ကျောက်ဂျူဆိုသော လူရွယ်က ပြောပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ်အစ်ကို ကျွန်တော်လဲ ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ တစ်ကယ်လို ကျွန်တော်တို့ နောက်ကို လိုက်တယ်ဆိုရင်လဲ ကျွန်တော့အကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး သိသွားမယ်”

အစ်ကိုဖြစ်သူက ခေါင်းယမ်းသည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူးညီလေး၊ ညီလေးကို အထင်သေးလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ အခု ညီလေးကျောက်ဂျူ တာဝန်ယူတဲ့ကိစ္စကဘယ်လောက် အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ ငါ့ညီသိပါတယ်၊ တစ်ခုခု ချွတ်ချော်တိမ်းစောင်းသွားခဲ့မယ်ဆိုရင် ညီလေးအတွက် တာဝန်ရှိသလို ကျုပ်အနေနဲ့ လဲ တာဝန်မကင်းဘူး.....

“ကံဆိုးရင် ကျုပ်တို့ ရာထူးတောင် ပြုတ်ကျသွားနိုင်တယ်၊ အဲ့ဒါကြောင့် အခုလို အချိန်မတော် ငြိမ်သက်နေချိန်မှာ ညီလေးခရီးဆက်တာ ပိုကောင်းမယ်လို ထင်တယ်၊ ရန်သူကို မျက်ခြေပျက်တဲ့ သဘောပေါ့....

“ဒီနည်းက ပိုပြီးစိတ်ချရတယ်၊ လွယ်လွယ်လေးနဲ့ စိတ်အချရဆုံးနည်းဘဲ ညီလေး”

ကျော်ဂျူ အတန်ငယ် စဉ်းစားတွေဝေသွားသည်။

ပြီးမှ ခေါင်းကို အသာအယာ ညိတ်လိုက်သည်။

ဟိုချုံ ကြိတ်၍ ပြုံးနေသည်။

စိတ်ထဲမှာလည်း ကြိမ်ဆဲမိသွားသည်။

ဟိုချုံသည် အခန်းအတွင်းမှ ကျောက်ဂျူနှင့် ဂျူကျိပြည်နယ် တာဝန်ခံ အစ်ကိုကြီးဆိုသူအား ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

ကျောက်ဂျူ ခရီးဆက်ရန် ဟန်ပြင်လေသည်။

သူ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ဓားတစ်လက်နှင့် ခရီးဆောင်အိတ်တစ်လုံး သယ်ဆောင်လာသည်။

လျှို့ ပျက် စာရွက်စာတမ်းကို ရင်ဖုံး အိကျ...အိတ်အတွင်းသို့ ထိုးသွင်းသိမ်းဆည်းလိုက်သည်။

လိုအပ်သည့် ကိစ္စများကို ပြင်ဆင်ပြီးသည်နှင့် ကျောက်ဂျူတို့ သည် အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လာလေသည်။

ချက်ချင်းပင်.....

ရိပ်သာမှ သူတို့ နှစ်ယောက် အတူတကွ ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ပြည်နယ်တာဝန်ခံမှူးနှင့် ကျောက်ဂျူတို့ သည် ပေတစ်ရာအကွာအဝေးရောက်တော့မှ ဟိုချုံက တိတ်တဆိတ်နောက်မှ နောက်ယောင်ခံလိုက်သွားလေသည်။

ငါးမိုင်ကျော်ခရီးနှင့်မိသောအခါမှ နှစ်ဦးလမ်းခွဲလိုက်ကြလေတော့သည်။

ဟိုချုံက သတိကြီးစွာဖြင့် ကျောက်ဂျူထွက်သွားရာနောက်သို့ ဆက်လက် လိုက်ပါသွားလေ တော့သည်။

ခရီးဆယ်မိုင်လောက်သွားမိစဉ် ဟိုချုံက ကျောက်ဂူ၏ ရှေ့သို့  
ကျော်တက်ရန် စီစဉ်လေသည်။

တောင်ကုန်းတစ်ခုနားသို့ ရောက်သောအခါ ဟိုချုံသည်  
တောအုပ်အတွင်းမှ ပန်းတက်ပြီး ကျောက်ဂူလာမည့်လမ်းမှ ပိတ်ပြီး  
ရပ်စောင့်နေခဲ့သည်။

အတန်ကြာသည်အထိ ရောက်ရှိမလာသေးသည့်အတွက်  
ကျောက်ဂူလာမည့်လမ်းအတိုင်း မျက်နှာခြင်းဆိုင် လျှောက်လာခဲ့သည်။

မကြာလိုက်ပါ...။

ရှေ့တူရုမှ ကျောက်ဂူလျှောက်လာသည်ကို ဟိုချုံလှမ်းမြင်နေရသည်။

ကျောက်ဂူကိုယ်တိုင်လည်း သူ၏ ရှေ့တွင် လူတစ်ယောက်  
မျက်နှာခြင်းဆိုင်လျှောက်လာသည် ကို လှမ်းမြင်ရလေသည်။

ကျောက်ဂူသည် သိုင်းစွမ်းရည် ထက်မြက်သူ တစ်ဦးဖြစ်ပေသည်။

ပြီးလျှင် ပညာဂုဏ်မောက်သူတစ်ယောက်။

မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ၊ အလေးထား ဂရုစိုက်သူမဟုတ်ပေ။

သို့ သော်...

ယခုကဲ့သို့ အချိန်မတော် အကာလ ညအခါ လမ်းတစ်ခုပေါ်တွင်  
လူတစ်ယောက်ကိုမြင်လိုက် ရလျှင် စိတ်ထဲတွင် ထင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

တဖြည်းဖြည်းချင်း နီးကပ်လာလေသည်။

သည်တော့မှ မိမိထံသို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်လျှောက်လာသူကို  
ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ မြင်ရတော့ ၏ ။

သူမည်သူနည်း။

တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာလေသည်။

မိမိနောက်သို့ လိုက်ပါ နောက်ယောင်ခံလိုက်နေသော လူငယ်ဖြစ်နေသည်ကို တအံ့တဩ တွေ့ မြင်လိုက်ရသည်။

ကျောက်ပျူရတ်တရက် ကျောက်လန့် တုန်လှုပ်မိသွားသည်။

တစ်ချက် ငိုငင်တွေသွားပြီးမှ ရတ်တရက် ကြိန္ဒြေမပျက် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

ပြီးမှ တင်းမာခက်ထန်သောလေသံဖြင့် မေးမြန်းလိုက်သည်။

“ဟိတ် ဟင် ဘယ်သူလဲ၊ အချိန်မတော်ကြီး ဘယ်ကိုသွားမလို့ လဲ”

ကျောက်ပျူ၏ ဘောက်ဆတ်ဆတ် အော်ဟစ်ပြောဆိုသောကြောင့် ဟိုချုံ၏ ခြေလှမ်းများ တုန် ခနဲ ရပ်သွားသည်။

ပြီးနောက်...

တောက်ပြောင်စူးလဲ့သော မျက်လုံးအစုံနှင့် ဟိုချုံက ကျောက်ပျူအား စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကကော ဘယ်သူလဲ၊ အချိန်မတော်ကြီး ဒီကိုဘာကိစ္စနဲ့ လာတာလဲ”

ဟိုချုံက ကျောက်ပျူ၏ အမေးကို မဖြေဘဲ ပြန်လည်မေးခွန်း ထုတ်လိုက်လေသည်။

ဟိုချုံ၏ ရဲရဲတောက်အမေးစကားကြောင့် ကျောက်ပျူ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

မည်သို့ ပြန်ဖြေရမည်ကိုပင် မသိ ဖြစ်သွားသည်။

ဟိုချုံက ကျောက်ပျူ၏ အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး အသံထွက်၍



ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟာ ဒီမှာ ခင်ဗျားက တော်တော်မေ့တက်တာကိုး၊ ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားအစ်ကို ကျုပ်တည်းခိုခန်း ကို ရောက်ခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား.....

“ဒီအချိန်တုန်းက ကျုပ်က အိမ်သာထဲဝင်နေလို့ မတွေ့ လိုက်ရတာ ပါ”

“ကျုပ်က အိမ်သာကပြန်ထွက်တော့ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်စလုံး မရှိတော့ဘူး၊ အခုလို လူချင်း ကွဲသွားရတာ သိပ်ကို အားနာတယ်”

“ဒါကြောင့် ကျုပ်က ဒီအထိ ခင်ဗျားဆီကို လိုက်လာရတာ ပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ အမြင်မှန် ရတဲ့အတွက် ဝူကြီးရန်ရဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေကို ကျုပ်ကို အပ်မလို့ လား..”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားကို အထူးဘဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

ဟိုချုံက ပြောပြီးသည်နှင့် လက်နှစ်ဖက်ဆုတ်ပြီး ကျော်ဝူအား တလေးတစား အရိုအသေ ပြုလိုက်လေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကျောက်ဝူ၏ ရင်ဖုံးအိတ်အတွင်းရှိ သိမ်းဆည်းထားသော စာရွက်စာ တမ်းများကို မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်သော လျင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် လှစ်ခနဲ နှိုက်ယူလိုက်သည်။

မမျှော်လင့်သော လျင်မြန်မှုကြောင့် ကျောက်ဝူမည်သို့မျှ မလှုပ်ရှားနိုင်မီ သူ၏ ရင်ဖုံးအင်္ကျီ အိတ်အတွင်း လျှို့ ဝှက်စာရွက် ဟိုချုံ၏ လက်အတွင်း ပါရှိသွားလေတော့သည်။

ကျောက်ဝူ၏ မျက်နှာ မဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သူထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားသည်။

သို့ သော်....

ယခုကိစ္စသည် သူ၏ အသက်နှင့်အမျှ အရေးကြီးလှသော ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်သည်။

သူရဲဘောကြောင်၍ မဖြစ်။

ထို့ ကြောင့်.....

သူက ခက်ထန်မာကျောသောလေသံဖြင့် အော်ငေါက် ကြိမ်းမောင်းလိုက်လေသည်။

“ဟိတ် မင်းကဘယ်သူလဲ၊ ငါဘယ်သူဘယ်ဝါကို မင်းမသိဘူးလား သေချင်ပြီနဲ့ တူတယ်”

ကျောက်ပျက် တင်းတင်းမာမာ ကြိမ်းဝါးအော်ငေါက်လိုက်သည်။

ဟိုချုံက တဟားဟား ရယ်မောလေတော့သည်။

“ဒီမယ် ကိုယ့်လူ ဟန်ကြီးပန်ကြီး လုပ်မနေပါနဲ့ ကိုယ့်လူရာ ကျုပ်လိုချင်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ ကို သယ်လာတဲ့လူဖြစ်လို့ ငဲ့ကွက်ပြီး ချမ်းသာပေးလိုက်တာ နို့ မဟုတ်ရင် ခင်ဗျားလိုလူစားမပြောနဲ့ ခင်ဗျားဆရာဆီမှာရှိတဲ့ ကိုယ်ရံတော်တွေ အားလုံးဝိုင်းလာတောင် ကျုပ်ကမမူဘူး၊ ကျုပ်ပြောမယ် ခင်ဗျားအနေနဲ့ ရွေးစရာနည်း နှစ်ခုဘဲရှိတယ်၊ ဘာလဲဆိုတော့ ခုအချိန်ကစပြီး လူကောင်းလုပ်ပါ လူသစ်စိတ်သစ်နဲ့ တစ်နေရာရာထွက်သွားပြီး ဇာတ်မြှုတ်နေလိုက်တာ အကောင်းဆုံးဘဲ၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်ကခင်ဗျားရဲ့ အသက်ကို ဆက်လက်ရှင်ခွင့်ပြုတဲ့အတိုင်း ပျက်ကြီးရန်ကတော့ ညှာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲ့ဒီတော့ ကြိုက်ရာလမ်းကိုရွေး စောစောသေချင်တယ်ဆိုရင် ကျုပ် ရန်ပြုလိုက်ပေတော့ ဒါမှမဟုတ် နောက်ကျမှသေချင်တယ်ဆိုရင် ပျက်ကြီးရန်ဆီ ပြန်သွား”

“ခင်ဗျား ကြိုက်တဲ့လမ်းကို ရွေးပါ”

“အဲ...ကျုပ်ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ သိချင်ရင်ပြောပြပါ့မယ်  
‘သစ္စာရောင်ပြန်’ ဓားသမားဆိုတာ ကျုပ်ဘဲ”

“ခင်ဗျား ဟန်ကျူးမြို့ မှာ ရှိစဉ်တုန်းက ဒီနာမည်ကို ကြားဖူးမှာပါ”  
သစ္စာရောင်ပြန်ဓားသမား...

သည်နာမည်ကြားသည်နှင့် ကျောက်ဂူဒူးတဆတ်ဆတ် တုန်သွားသည်။

ဟိုချုံ ပြောသည့်စကားမှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ဟန်ကျူးမြို့ ရှိ  
ဂူကြီးရန်ထံ ပြန်လည်သတင်းပို့ သည့်တိုင် ကိုယ့်လည်ပင်းကို  
ကြိုးကွင်းစွပ်သည်နှင့် အတူတူပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

ပထမပိုင်းကမူ ကျောက်ဂူသည် ဟိုချုံထံသို့ ရောက်ရှိသွားသော  
စာရွက်စာတမ်းများ ပြန်လည် ရယူရန် စိတ်ကူးမိသည်။

သို့ သော်....

သစ္စာရောင်ပြန်ဓားသမားအမည် ကြားသိလိုက်သည့်အချိန်ကစပြီး သူ၏  
အကြံအစည်ကို လက်လွှတ်လိုက်လေသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဟူမူ ယခုရင်ဆိုင်တွေ့ နေရသော  
သစ္စာရောင်ပြန်ဓားသမားသည် ဟန်ကျူး အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးကို စိတ်တိုင်းကျ  
မွှေနှောက်သွားသူတစ်ယောက်။

ပြီးတော့ ဂူကြီးရန်ကိုယ်တိုင် ခေါင်းပင်ဖော်မကြည့်နိုင်အောင်  
ကြောက်ရွံ့ နေသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလော။

ကျောက်ဂူသည် အတန်ကြာတွေ့၍ စဉ်းစားသည်။

ပြီးနောက် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်လေသည်။

သူ၏ ဇာတိမြေသို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ရန် နည်းလမ်းကိုသာ

ရွေးချယ်လိုက်သည်။

မတတ်သာသည့်အဆုံးတွင် ကျောက်ပျံသည် ဟိုချုံနှင့်ခွဲ၍ ဇာတိမြေသို့  
ညတွင်းချင်း လစ်ပြေ ပေတော့သည်။

ညဉ့် နက်ပိုင်းဖြစ်၍ အမှောင်ထုက သိပ်သည်းစွာ ကျရောက်နေသည်။

ဟိုချုံသည် လက်တစ်ဖက်တွင် စာရွက်စာတမ်းများကို ကိုင်ရင်း  
အခြားတစ်ဖက်က မီးခြစ်ကို မီးညှိ၍ တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် ဖတ်ရှုသည်။

စာပါအကြောင်းအရာများကြောင့် ဟိုချုံတစ်ယောက်တည်း  
ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဒေါသူပုန်ထ နေမိသည်။

မိုးလင်းသည်အထိ မစောင့်တော့။

ဟိုချုံသည် ညတွင်းချင်းပင် နေပြည်တော်သို့  
ဦးတည်ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

\*

## အခန်း (၂)

ဟိုချုံသည် နေပြည်တော်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်  
ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

လွန်လေပြီးသောနှစ်အတန်ငယ်က ဟိုချုံနေပြည်တော်ကို  
တစ်ခေါက်ရောက်ဖူးခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က....

သူ၏ ဆရာနှင့်အတူ နေပြည်တော်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာသမား ရွှေရောင်မုတ်ဆိတ်နှင့်လိုက်လာစဉ်က ဆရာသမားက  
အစစအရာရာ စီစဉ် ဆောင်ရွက်ပေးသည့်အတွက် တစ်စုံတစ်ရာ ပူပင်စရာမလို။

ခရီးစဉ်တစ်လျှောက် အစဉ်ပြေမှုရှိခဲ့ပေသည်။

သက်သောင့်သက်သာ ရှိခဲ့လေသည်။

မည်သည့် အနှောင့်အယှက်မှ မတွေ့ ခဲ့ရပေ။

ယခုမူ ယခင်တစ်ခေါက်ကဲ့သို့ မဟုတ်ပေ။

နေပြည်တော်သို့ တစ်ကိုယ်တည်း။

တစ်ယောက်တည်း ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အစစအရာရာသည် သူ့ အတွက် စိမ်းနေသည် ဦးဆောင်သူမရှိသဖြင့်

နေရာတကာတွင် သတိနှင့်သွား၊ သတိနှင့်စားဆိုသလိုပင် အလွန်ပင်  
သတိထားရလေသည်။

တစ်နည်းဆိုရသော် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် မရှိလှ။

အမြဲပင် ပူပင်နေရလေသည်။

ဟိုချုံသည် ရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ခန့် ခရီးပြင်းနှင့်ခွဲရာမှ နေပြည်တော်သို့  
ရောက်ရှိလာပေတော့ ဖြစ်သည်။

နေပြည်တော်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့စဉ် မင်္ဂလာပွဲတစ်ခုနှင့်  
တိုးနေလေသည်။

ထိပ်တန်းလူကြီးများ၏ သမီးနှင့်သား မင်္ဂလာပွဲဖြစ်သည်။

သို့ သော်....

ထိုမင်္ဂလာပွဲကို စိတ်မဝင်စားချေ။

ဟိုချုံမမြဲမပြတ် သတိထားနေရလေသည်။

အချိန်ညကာလ....

လပြည့်ည....

နေပြည်တော်၏ ရှုခင်းက သာယာကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။

နေရာတိုင်းတွင် စည်စည်ကားကား ရှိသည်။

တစ်မြို့လုံးတွင် မီးရောင်စုံတို့ဖြင့် ထိန်ထိန်ညီညီ လှပနေပေသည်။

လမ်းမတိုင်းတွင် မြို့သူမြို့သားများ ဥဒဟို သွားလာလျက်ရှိသည်။

စတိုးဆိုင်ကြီးများ၊ ကုန်ပဒေသာဆိုင်ကြီးများ၊

စားသောက်ဆိုင်ကြီးများနှင့် လူအများစည်ကား လှပေသည်။

ဟိုချုံ လူအုပ်ကြားထဲတွင် ရောနှောကာ ခြေဦးတည်ရာ  
လျှောက်သွားနေလေသည်။

သူသည် အပျော်သက်သက် လှည့်ပတ်လျှောက်သွားလိုစိတ်  
မရှိသော်လည်း အချိန်ဖြုန်းသည့် အနေဖြင့် လှည့်ပတ်လှုပ်ရှားနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဟိုချုံသည် ညဉ့်နက်သည်အထိ လှည့်လည်သွားလာနေခဲ့သည်။

ပြီးမှ တည်းခိုရာဧည့်ရိပ်သာသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။

သန်းခေါင်ကျော်ဘက်သို့ ရောက်လာချိန်တွင်  
နေပြည်တော်ရှိပြည်သူများ ငြိမ်သက်လာပြီ ဖြစ်သည်။

သည်တော့မှ ဟိုချုံ အိပ်ခန်းတွင်းမှ အနားယူရာမှ ထသည်။

လျှို့ ပုဂံစာကိုယူပြီး ရင်ဖုံးအိကျ...အိတ်အတွင်း  
ထည့်သွင်းသိမ်းဆည်းလိုက်သည်။

ဟိုချုံ၏ ခြေဦးသည် မင်းဧကရာဇ်စံရာ နန်းတော်ဆီသို့ ပင်....

သူသည် ယခင်က မင်းဧကရာဇ် ဘုရင့်နန်းတော်ဆီသို့  
တစ်ခါမှမရောက်ခဲ့ဘူးပေ။

ယခု....

မင်းဧကရာဇ် ဘုရင်မင်းမြတ် ဖြူသည်မည်းသည်ကို မသိရှိပေ။

ထို့ အပြင်...

အစောင့်အရှောက်များ မည်သို့ ချထားသည်ကို လုံးဝ မသိပေ။

သို့ သော်...

ဟိုချုံသည် နန်းတော်အတွင်းသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်မိသည်နှင့်  
အမှောင်ရိပ်ကို အကာအကွယ် ပြုရင်း မင်းစံရာခန်းမဆောင်သို့ အရူးအမူး

ရှာဖွေနေတော့သည်။

သို့ သော်...

အချိန်ကုန် လူပန်းသာ ဖြစ်သည်။

မည်သို့ မျှ အကြောင်းမထူးပေ။

ဤသို့ ဖြင့် အချိန်က မြန်မြန်ဆန်ဆန် ကုန်လွန်ခဲ့ပေသည်။

မကြာမီတွင်...

လင်းအားကြီးအချိန်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။

ထို့ ကြောင့်...

ဟိုချုံသည် စိတ်တထင့်ထင့် ဖြစ်နေလေသည်။

ရင်ထဲတွင် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်များ ပြည့်ကျပ် လာလေတော့သည်။

ထိုစဉ်...

ဟိုချုံ၏ ဦးနှောက်အတွင်းသို့ အကြံအစည်တစ်ခု

ပြေးဝင်ရောက်ရှိလာသည်။

ဟိုချုံသည် သူ၏ အကြံအစည်ကို ချက်ခြင်းပင် အကောင်အထည်

ဖော်လိုက်လေသည်။

သူက မှောင်ရိပ်တွင် ပုန်းခိုလိုက်သည်။

ပြီးလျှင်...

သံဂေါ်လီနှစ်လုံးကို အနီးရှိအဆောက်အအုံ ခေါင်မိုးပေါ်သို့

ပစ်တင်လိုက်သည်။

ညဉ့်ယံတွင် အသံထွက်ပေါ်လာသည်။



နန်းတွင်းမှ အစောင့်နှစ်ဦး ပြေးထွက်လာသည်။

ကိုယ်ရံတော် နှစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။

အသံလာရာဆီသို့ ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်ရှုလေ့လာနေသည်။

ထိုအခါ....

မှောင်ရိပ်တွင် ပြားပြားဝပ်၍ ပုန်းခိုနေသောဟိုချုံက ရုတ်တရက် ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက် သည်။

ဟိုချုံက လေချွန်သံတစ်ချက် ပြုလိုက်သည်။

လေချွန်သံကြားရာ ကြည့်လိုက်သည်။

တွေ့ပြီ။

ကိုယ်ရံတော်နှစ်ဦးသည် သတ္တိကောင်းလွန်းသော ဟိုချုံ၏ အပြုအမူကြောင့် ရုတ်တရက် ကြောင်စီစီ ဖြစ်သွားသည်။

ကိုယ်ရံတော်နှစ်ဦးသည် ဟိုချုံအား ဝဲယာခွဲ၍ ညှပ်ထားလိုက်သည်။

ဟိုချုံနှင့် ပေနှစ်ဆယ်ခန့် အကွာအဝေးတွင် ဖြစ်သည်။

ကိုယ်ရံတော်နှစ်ဦးက ဟိုချုံအား စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်လိုက်လေသည်။

တစ်ဦးသော ကိုယ်ရံတော်က စတင်အော်ငေါက်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်သူခိုး အချိန်မတော်နန်းတော်ထဲ ဘာကိစ္စနဲ့ ဝင်လာတာလဲ မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

ဟိုချုံကမူ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ နေရာမှာပင် ရပ်လျက်ရှိသည်။

ပြီးမှသူက လေအေးအေးဖြင့် အကျိုးအကြောင်းကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဒီမှာမိတ်ဆွေတို့ ကျုပ်ဟာ သူခိုးမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ရှင်းပြတာကို

ခေါင်းအေးအေးထား နားထောင်ပါ။ ခင်ဗျားတို့ ကို ကြောက်နေတယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကနန်းတော်ထဲကို ဘယ်တော့မှ ဝင်မလာ ဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ။”

“ကျုပ်ကို ဘယ်လိုလူစားမျိုးအောက်မေ့လို့ အော်ကာ ငေါက်ကာ လုပ်နေရတာ လဲ၊ ကျုပ်တစ် ယောက်တည်း နန်းတော်အနံ့ ရောက်ခဲ့ပြီ”

“ဘယ်သူမှမသိဘူး ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်လည်း မသိဘူး၊ ကျုပ်ကမြင်စေချင်လို့ အသံပြုမှ ကျုပ်ကိုမြင်တာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောမနေနဲ့”

ဟိုချုံက ဘုကျကျပင် ပြန်လည်ပြောဆို လိုက်သည်။

ဟိုချုံ၏ စကားကြောင့် ကိုယ်ရံတော်နှစ်ယောက်စလုံး အကြီးအကျယ် ဒေါသထောင်းခနဲ ထွက်သွားသည်။

ကိုယ်ရံတော်နှစ်ဦးက အချင်းချင်းတီးတိုးပြောဆိုနေဟန် ဖြစ်သည်။

“ဒီမှာဆရာတင် ဒီလိုလူမျိုးကို လေကုန်ခံပြီး ပြောမနေပါနဲ့ ၊ သိက္ခာတောင်ကျသေးတယ်၊ နေရာမှာတင် အပြတ်ရှင်းပလိုက်တာ အေးတယ်”

အပြတ်ရင်းရန် ဆွေးနွေးနေသည်။

ဆရာတင်...

ထိုအမည်ကို ကြားလျှင် နန်းတွင်းလူစွမ်းကောင်းသုံးဖော်အကြောင်း စဉ်းစားနေသည်။

ဟိုချုံ သိလိုက်လေပြီ။

ယင်းလူစွမ်းကောင်းသို့ဦးအကြောင်းကို ဟိုချုံသည် ဆရာထံမှတစ်ဆင့် ကြားရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟိုချုံ စဉ်းစားမိသောအခါ....

ဟိုချုံက ဆရာတင်ဆိုသူအား....

“ကျွန်တော်တစ်ခု ပြောခွင့်ပြုပါ။ ဒီကအစ်ကိုက နန်းတွင်းလူစွမ်းကောင်း သုံးဦးထဲက တင်တာချောင်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်နေပါသလားခင်ဗျာ၊ တကယ်လို တင်တာချောင်ဖြစ်နေခဲ့ရင် ကျွန်တော့ ကို ကိစ္စတစ်ခု ပြောခွင့်ပြုပါ”

ဟိုချုံက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ စွာဖြင့် ပြောဆိုခွင့်တောင်းလိုက်သည်။

ဆရာတင်ဆိုသူက တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။

မိမိ၏ အမည်ကိုပင် ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလိုက်သည့်အတွက် ဆရာတင်သည် ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။

ဆရာတင်က ဟိုချုံအား တည်ငြိမ်အေးဆေးသော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ကျုပ်တင်တာချောင်ဘဲ မိတ်ဆွေက ဘယ်သူလဲ”  
တင်တာချောင်။

ဟိုချုံအလွန်အမင်း ဝမ်းသာသွားသည်။

သူ၏ မျက်နှာသည် တမုဟုတ်ချင်း ဝင်းပကြည်လင် သွားတော့သည်။

“အခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ ခွင့်ရတဲ့အတွက် အရမ်းဘဲဝမ်းသာပါတယ်၊ ခုအချိန်မှာ နာမည်ရင်းကို မဖော်ပြနိုင်သေးတဲ့အတွက် ကျွန်တော့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျွန်တော်ဟာ ရွှေရောင်မုတ် ဆိတ်ရဲ့ တပည့်ရင်းပါ.....

“ကျွန်တော်နန်းတွင်းဝင်လာတာ ရမ်းကားချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်သူနဲ့ မှ ခိုက်ရန် မဖြစ်ချင် ပါဘူး၊ ကျွန်တော်နန်းတော်ထဲဝင်လာတာ အရေးကြီး ကိစ္စရှိလို့ ပါ၊ အစ်ကိုတင်အနေနဲ့ ကူညီနိုင်မ လား မသိသေးဘူး”

ဟိုချုံက သူ့ အပေါ်အထင်မမှားစေရန် ရှေးဦးစွာ

သက်သေထူလိုက်သည်။

ရွှေရောင်မှတ်ဆိတ် တပည့်ရင်းဖြစ်၍ တင်တာချောင်က ဟိုချုံအပေါ် ယုံကြည်မှု ရှိသွားသည်။

ရွှေရောင်မှတ်ဆိတ်၏ ဂုဏ်သတင်းသည် သိုင်းလောကတွင် သတင်းမွှေးပျံ့ သည်။

ရွှေရောင်မှတ်ဆိတ်သည် သိုင်းလောကကိုကျောခိုင်းပြီး တောင်ပေါ်တွင် ဇာတ်မြုပ် နေထိုင်ခဲ့သည်။

ဆရာကြီး၏ တပည့်ရင်းမှာ စစ်ဖုန်ဖြစ်သည်။

ဒုတိယ တပည့်တစ်ယောက်ရှိနေသည်ကို မည်သူမျှမသိကြပါပေ။

တင်တာချောင် ဝေခွဲမရဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်....

ကျွန်ကိုယ်ရံတော်တစ်ယောက်က တင်တာချောင်၏ စကားကို စောင့်ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ ကြားဖြတ် ဝင်ပြောလေသည်။

“ဆရာတင် သူ့ စကားကိုမယုံပါနဲ့

ကျွန်တော်ကြားဖူးနားဝရှိသလောက် ပြောရမယ်ဆိုရင် ရွှေရောင်မှတ်ဆိတ်မှာ စစ်ဖုန်ဆိုတဲ့ တပည့်တစ်ယောက်ဘဲ ရှိတယ်၊ ဒီကောင်ဟာ အချောင်သမား တစ်ယောက်ဘဲ ဖြစ်ရမယ်.....

“ဆရာတင် သတိထားဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ သူ့ ကို စိတ်ချလို့ မဖြစ်ဖူး၊ ဘယ်လိုအကြံအစည် ရှိလို့ လဲမှ မသိတာဘဲ”

တင်တာချောင် တွေ့နေဆဲပင် ရှိသည်။

“ဒီမှာမိတ်ဆွေ မိတ်ဆွေကဘယ်သူလဲ မှန်မှန်ကန်ကန် ပြောပါ၊ ဘယ်သူ

ရဲ့ တပည့်လဲ မိတ်ဆွေပြောတဲ့ ဆရာကြီးရွှေရောင်မှတ်ဆိတ်မှာ  
တပည့်ရင်းနှစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ မကြား မိပါလား။ ကျုပ်တို့ သိတာ  
တပည့်ရင်းတစ်ယောက်ဘဲ သူ့ နာမည်က စစ်ဖုန်း၊ ကျုပ်တို့ ကို မလိမ့်တပတ်လုပ်ဖို့  
မကြံနဲ့ ”

တင်တာချောင်က သတိပေးစကား ပြောလိုက်လေတော့သည်။

နန်းတော်ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လင်းထိန်နေလေပေသည်။

များပြားသော ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့ ဝင်များကလည်း ပတ်ပတ်လည်တွင်  
လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် အသင့်နေရာယူထားကြပြီး ဖြစ်သည်ကို တွေ့ ရသည်။

ဟိုချုံအပေါ် လုံးဝယုံကြည်မှု မရှိသေးချေ။

ဟိုချုံ တို့ ဆိုင်းမနေတော့။

ကိုယ်ပေါ်တွင် အသင့်ဆောင်ထားသော ဓားရှည်ကို ‘ရွှမ်း’ ခနဲ  
လျှပ်တစ်ပြက် ဆွဲထုတ်ပြီး ဝှေ့ ယမ်းလိုက်လေတော့သည်။

ဓားရောင်သည် မီးရောင်တွင် ဖြိုးဖြိုးဖျက်ဖျက် လင်းလက်သွားသည်။

ဟိုချုံက ဆရာတင်ဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်လေတော့သည်။

“ဒီမှာဆရာတင် ကျွန်တော်အမှန်အတိုင်းပြောပြနေတာကို  
မယုံကြည်တာတော့ ကျွန်တော်လဲ မတတ်နိုင်တော့ဘူး....

“တစ်ခုတော့ မေးစမ်းပါရစေ၊ ဆရာတင်အနေနဲ့ ဆရာကို  
သိကျွမ်းဘူးလား၊ ရွှေရောင် မှတ်ဆိတ် ကိုင်ဆောင်တဲ့ဓားကိုကော မြင်တွေ့  
ဖူးသလား”

ဟိုချုံက ပြောပြောဆိုဆို ဘယ်လက်ညှိုးဖြင့် ဓားသွားကို ပြလိုက်သည်။

ကြည်လင်သော အသံလှိုင်းတစ်ခု လေထဲတွင် ပျံ

လွင့်ထွက်ပေါ်လာသည်။

တင်တာချောင်သည် ရွှေရောင်မှတ်ဆိတ်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ  
မမြင်ဖူးခဲ့။

ရွှေရောင်မှတ်ဆိတ်ဓားကို မမြင်ဖူးပေ။

သို့ သော်...

ဆရာကြီးရွှေရောင်မှတ်ဆိတ်သည် သိုင်းလောကသားတိုင်း  
အလေးထားရသော ဓားကောင်း တစ်လက် ရှိနေခဲ့သည်ကို ကြားဖူးနားဝ ရှိခဲ့သည်။

“ကဲပါလေ...ဒါတွေကို အချင်းပွားနေစရာ မလိုတော့ပါဘူး၊ မိတ်ဆွေက  
စောစောကပြောတယ်၊ ကျုပ်နဲ့ ဆွေးနွေးစရာရှိတယ်ဆိုတာ ဘာကိစ္စလဲ  
ပြောစမ်းပါဦး။”

ဟိုချုံက ဘေးသို့ မျက်လုံးဝှေ့ ပြီး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

တင်တာချောင်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုတင် ကျွန်တော်က ဘုရင်မင်းမြတ်ကို တွေ့ ချင်ပါတယ်”

မမျှော်လင့်သော ဟိုချုံ၏ တောင်းဆိုမှုကြောင့် တင်တာချောင်  
တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။

လန့် ဖျပ်၍ ပင် သွား၏ ။

ဟိုချုံအား ဝိုင်းရံထားသူအားလုံးပင် ဆူဆူညံညံ ဖြစ်သွားသည်။

ကိုယ်ရံတော်အဖွဲ့ ဝင်များ၏ မကျေနပ်သံ၊ ကျိန်ဆဲသံ၊ မဖွယ်မရာ  
စွပ်စွဲပြောဆိုသံများ တစ်မုဟုတ်ချင်း ဆူညံသွားလေသည်။

အချို့ ဆိုလျှင်....

ဟိုချုံအား အမြင်ကပ်၍ လက်နက်ပုန်းများဖြင့် လှမ်း၍

ပစ်ခက်သည်အထိ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဟိုချုံသည် နေရာမှတစ်စပ်ကလေးမှမ၍ တည်ငြိမ်စွာ ရပ်မြဲရပ်နေသည်။

“ပုစ်....”

“ပုစ်....”

သူ့ ထံသို့ အရပ်လေးမျက်နှာမှ ပြေးဝင်လာသော လက်နက်ပုန်းများကို လက်ဖြင့် ပြန်လည် ပုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

သူ၏ မျက်လုံးအစုံကမူ တင်တာချောင်မျက်နှာကီသာ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း တင်တာချောင်၏ အဖြေကို ငုံ့လင့်စောင့်စားနေသည်။

ခက်ပြီ။

နန်းတွင်း၌ အရှိန်အဝါအသင့်အတင့်ရှိသူ ဖြစ်သည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ပြုရန် သူစိမ်း၏ အကူအညီတောင်းခံမှုကို တင်တာချောင် သတ္တိမရှိချေ။

မှန်သည်။

အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ခု မှားယွင်းချွတ်ချော် တိမ်းစောင်းမှုရှိခဲ့သော် မခက်ပါလား။

အကူအညီပေးသူ၏ တာဝန်ပင် ဖြစ်ပေမည်။

အချိန်အတန်ငယ်ကြာသည်အထိ စဉ်းစားနေသည်။

“ဒီမှာမိတ်ဆွေ မိတ်ဆွေရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို ကျုပ်အနေနဲ့ တာဝန်မယူရဲဘူးဗျ။ မိတ်ဆွေက ပြောစရာရှိတယ်ဆိုရင် ကျုပ်ပြောပြနိုင်ပါတယ်”

တင်တာချောင်က ပြောပြလိုက်သည်။

ချက်ခြင်းပင် ဟိုချုံက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်သည်။

မိမိ၏ တောင်းဆိုမှုကို တစ်ဖက်လူတွင် အင်မတန် တာဝန်ကြီးလေးသည်နှင့်အမျှ ဝန်လေးမိမှာ သေချာပေသည်။

ထို့ကြောင့်...

ရင်ဖုံးအကျအိတ်အတွင်းမှ စာအိတ်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး တင်တာချောင်လက်သို့ တရိုတသေ ပေးလိုက်သည်။

ဟိုချုံက နှုတ်ဖြင့်လည်း....

“ကောင်းပါပြီ၊ အစ်ကိုတင်တာချောင် အဲ့ဒီလျှို့ ဝှက်စာကိုသာ ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ အရောက်ပို့ ပေးပါ”

လို့ တောင်းဆိုလိုက်သည်။

ဟိုချုံက မလျှော့သေး။

ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် တွေ့ဆုံရန် တောင်းဆိုပြန်လေသေးသည်။

တင်တာချောင်က စာအိတ်ကို လက်ခံရယူပြီး စာအိတ်ပေါ်တွင် ရေးသားထားသောစာကို ဖတ်ကြည့်သည်။

ယင်းစာမှာ ဟန်စုထံသို့ နှင့် နေပြည်တော်သို့ လျှို့ ဝှက်ပေးပို့ သော စာတစ်စောင်ပင် ဖြစ်သည်။

တင်တာချောင် ရုတ်တရက် တုန်လှုပ်သွားသည်။

ဟိုချုံ၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဒီစာကို မိတ်ဆွေက ဘယ်ကနေဘယ်လို ရတာလဲ”

ဟိုချုံက ပြုံးသည်။



“ဒီမှာအစ်ကိုတင်တာချောင် ကျွန်တော်တောင်းတဲ့ အကူအညီ ပေးနိုင်မှာလား ခင်ဗျာ”

တင်တာချောင် မည်သို့ လုပ်ရမှန်း မသိတော့ချေ။

တင်တာချောင်သည် စာအိတ်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် ထပ်မံကြည့်ရှုပြီးနောက် ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းနေ ရန် ဟိုချုံအား မှာကြားလေသည်။

ပြီးနောက်...

တင်တာချောင်သည် ချာခနဲ လှည့်၍ ထွက်သွားလေသည်။

သူသည် တင်တာချောင် ထွက်ခွာရာဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း နေရာမှာပင် ရပ်၍ စောင့်ဆိုင်း ကျန်ရစ် ခဲ့လေတော့သည်။

\*

## အခန်း (၃)

အချိန်မတော်...

သန်းခေါင်ယံအချိန်...

ရွှေနန်းတော်ထက်တွင် အိပ်မောကျနေသော တန်ကျင့်သည်  
အပြင်ဘက်တွင် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ အသံများကြောင့် လန့် နိုး၍ ထခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်....

ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးက တွေ့ခွင့်တောင်းခံလာသည့် အကြောင်း  
သတင်းပို့ လာသံကို ဘုရင်မင်းမြတ် နားနှင့်ဆတ်ဆတ်ကြားရလေသည်။

ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့ မှူးတင်တာချောင်အား ဝင်ခွင့်ပြုရန်  
ဘုရင်တန်ကျင့်က အမိန့် ပေးလိုက် သည်။

တင်တာချောင် အခန်းထဲဝင်ရောက်လိုက်သည်နှင့်....

“ဟိတ် တာချောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ အပြင်မှာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲနှင့်  
ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

တစ်ပြိုင်နက် ဘုရင်တန်ကျင့်က အလျင်စလို မေးလိုက်သည်။

တင်တာချောင်သည် ချက်ခြင်းအရိုအသေပြုပြီး  
ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

ဟိုချုံထံမှ လက်ခံရရှိသော စာအိတ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဘုရင်တန်ကျင့်လက်သို့ ရိုသေစွာ ဆက်သလိုက်သည်။

တန်ကျင့်ကလည်း တစ်စုံတစ်ရာ အမိန့် မရှိ။

စာကိုချက်ခြင်းပင် ဖတ်ရှုလိုက်သည်။

စာဖတ်၍ မဆုံးမိမှာပင် ဘုရင်မင်းမြတ်တန်ကျင့်က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် စားပွဲပေါ်ကို လက်ဝါး ဖြင့် ဖြန်းခနဲ ရိုက်ချလိုက်သည်။

ဒူးတုပ်ခစားလျှက်ရှိသော တင်တာချောင်က ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားသည်။

သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံး ဇောချွေးများ ပြန်သွားသည်။

“တောက်...တယ် ဒီအယုတ်တမာကောင် ဂျူကြီးရန် ငါကိုယ်တော်ကိုတောင် သူတို့ က မလိမ့် တပတ် လုပ်ရဲသေးတယ်”

လက်ထဲမှစားကို ကြမ်းပေါ်ပစ်ချလိုက်သည်။

ပြီးမှ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော သူ၏ မျက်လုံးအစုံက ရှေ့တွင်ပြားပြားဝပ်နေသော တင်တာချောင်ဆီသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

“ဟိတ်.....တင်တာချောင် ဒီစာကို ဘယ်ကရသလဲ၊ မှန်မှန် သံတော်ဦးတင်စမ်း”

ဘုရင်တန်ကျင့်က အော်ငေါက်မေးမြန်းလိုက်သည်။

ဒူးထောက်၍ ပြားပြားဝပ်နေသော တင်တာချောင် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားသည်။

သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံး ဇောချွေးများပင် ပြန်လာသည်။

သို့ သော်....

ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမိန့် ကို မလွန်ဆန်နိုင်သည့်အတွက်  
အမှန်အတိုင်းပင် လျှောက်တင်လိုက် သည်။

တင်တာချောင်၏ လျှောက်ထားချက် မပြီးဆုံးသေးမီမှာပင်  
ဘုရင်တန်ကျင့်က ဟိုချုံအား အပြင်ခန်းမဆောင်သို့ ခေါ်ခဲ့ရန် အမိန့်  
ပေးလိုက်သည်။

မည်သည့်အတိုင်းအတာက အရေးကြီးသနည်း။

ညကြီးမင်းကြီး အချိန်မတော် ရောက်ရှိလာသည့် ဟိုချုံအား တွေ  
ဆုံခွင့်ပြုသော ဘုရင်မင်းမြတ်၏ သဘောကို ပို၍ ပင် နားလည်ရန်  
ခက်ခဲနေလေတော့သည်။

ဟိုချုံရှိရာသို့ တင်တာချောင် ပြန်လည်ပြေးထွက်သွားသည်။

တင်တာချောင်သည် ချက်ချင်းပင် ဟိုချုံအားအပေါ်ခေါ်၍  
အပြင်ဆောင်တွင် နေရာချထားပေး သည်။

အပြင်ဆောင်တွင် မီးများထွန်းညှိထားသဖြင့် လင်းထိန်နေပေသည်။

အပြင်ဆောင်တွင် ဟိုချုံရောက်ရှိလာပြီးနောက် မကြာမီမှာပင်  
ဘုရင်တန်ကျင့်ကိုယ်တော်တိုင် ကြွရောက်လာသည်။

ဟိုချုံက ဘုရင်တန်ကျင့်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ဟန်စု၏ စကားကို အလွယ်တကူပင် နားဝင်ခဲ့သသော  
ဘုရင်တန်ကျင့်အပေါ် ရှေးမဆွကပင် မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့်....

ဟိုချုံက အရိုအသေပေးရမည် စိုးသဖြင့် မြင်ပါလျက်နှင့်  
မမြင်ဟန်ဆောင်ပြီး အသာနေလိုက် သည်။

ဟိုချုံ၏ ရိုင်းပြသော အပြုအမူကြောင့် ဘုရင်တန်ကျင့် စိတ်ထဲတွင် ထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သို့ သော်....

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် သူ့ စိတ်အစဉ်ကို ပြင်ထိန်းပြီး လေသံအေးအေးဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“သစ္စာရောင်ပြန်ဓားသမားဆိုတာ မင်းဘဲပေါ့၊ ဘာတွေတင်ပြစရာ ရှိလဲ”

ဟိုချုံ ပျာယာခတ်သွားသည်။

သူသည် ရင်ဖုံးအိကျ..အတွင်းရှိ စာသုံးစောင် နှိုက်ယူလိုက်သည်။

ယင်းစာသုံးစောင်အနက် လျှို့ ပျက်အစီရင်ခံစာကို ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ တင်တာချောင်မှ ပေးအပ် ပြီး ဖြစ်လေသည်။

ပြီး...

ဟိုချုံက ဘုရင်မင်းမြတ်၏ မျက်နှာကို မျက်တောင်မခတ် အကဲခတ် ကြည့်နေသည်။

“အရှင်မင်းကြီးဖတ်ရှုပြီးပါပြီ မရှင်းတာရှိရင် ကျွန်တော်မျိုး သိရှိသမျှ တင်ပြပါမည်၊ အရှင်မင်းကြီး စိတ်ချယုံကြည်နေတဲ့ လူယုံတွေရဲ့ အကြောင်းစုံကို အရှင်မင်းကြီး အမှန်အကန် သိမြင် လာ ပါလိမ့်မယ်”

ထိုစကားကြောင့် ဘုရင်မင်းမြတ် ဒေါသထွက်သွားပြန်သည်။

“ဟေ့သူငယ် မင်းကဘာကောင်မို့ လို့ ငါကိုယ်တော်ကို ရိုင်းပြစွာ ဆက်ဆံရတာ လဲ”

ဟိုချုံ မတုန်မလှုပ်။

ဟိုချုံက တည်ငြိမ်အေးဆေးသောလေသံဖြင့် ပြောပြန်လေသည်။

“အရှင်မင်းကြီး ကျွန်တော်မျိုးက ကျက်ကျန်းပြည်နယ်က အညကြ  
ကျေးတောသား တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော်မျိုး ဒီတစ်ခေါက်ဘဲရောက်ဖူးတာမို့  
အရှင်ဘုရင်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ ဖူးပါဘူး.....

“ကျွန်တော်မျိုးဟာ အရှင်မင်းကြီးကို ရိုသေကိုင်းရှိုင်းပါတယ်၊  
ထီးသုံးနန်းသုံးအလေ့အထကို မသိလို့ ပါ အခုလို ရိုင်းပြတာ  
ခွင့်လွှတ်စေချင်ပါတယ်”

ဟိုချုံက နောက်ထပ်စာတစ်စောင် ပေးပြန်သည်။

စာကိုသေချာစွာဖတ်ပြီး ဘုရင်တန်ကျင့်သည်  
ဒေါသမချုပ်တည်းနိုင်တော့ဘဲ ထိုင်ရာမှ ရုတ်ခနဲ ထလိုက်သည်။

“တယ်လဲရိုင်းစိုင်းပါလား ခွေးကောင်တွေ”

ဟု ကြိမ်းဝါးပြီး ဟိုချုံထံသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

ဘုရင်တန်ကျင့်၏ အမူအကျင့်ကိုမြင်လျှင် ဘုရင့်လုံခြုံရေးကို  
တာဝန်ယူထားရသော တင်တာချောင်နှင့် လုစန့် တို့ နှစ်ဦး လန့် ဖျပ်သွားသည်။

ဘုရင်တန်ကျင့်က တင်းမာသောမျက်နှာထားကို  
ချက်ခြင်းပြောင်းပစ်လိုက်သည်။

“ဒီစာကို မင်းဘယ်ကရသလဲ”

ဟိုချုံက အေးဆေးသောလေသံဖြင့်  
ပြန်လည်လျှောက်တင်လိုက်လေသည်။

ဘုရင်တန်ကျင့်က ဟိုချုံ၏ ရှင်းလင်းချက်ကြောင့် ဒေါသအရှိန်  
ပြယ်သွားသည်။

“အရှင်မင်းကြီးဟာ ဉာဏ်အမြော်အမြင် ကြီးရင့်တော် မူပါတယ်၊  
ကျွန်တော်မျိုး လျှောက်စရာ လိုပါသေးသလား အရှင်မင်းကြီး”

ဘုရင်တန်ကျင့် တစ်ချက်ပြုံးသည်။

“အိမ်း...ကျုပ်သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဟန်စုလိုအကောင်က လုံလုံခြုံခြုံ ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ အခုစာက လျှို့ ပျက်စာ ဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား၊ မောင်မင်း ဘယ်လိုယူနိုင်တာလဲ”

ဟိုချုံက ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အရှင်မင်းကြီး အမိန့် ရှိသလို တာဝန်ခံမှူးကြီး ဟန်စုတို့ အဆောင်က လုံလုံခြုံခြုံရှိတာ မှန်လှပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အရှင်မင်းကြီး နန်းဆောင်ထက်တော့ ပိုပြီးလုံခြုံမယ် မထင်ပါဘူး၊ နန်းဆောင် ကိုတောင် ကျွန်တော်ရောက်လာနိုင်သေးတာဘဲ၊ အရှင်မင်းကြီးဘဲ စဉ်းစားကြည့်ပါ...”

“ဒါထက် အရှင်မင်းကြီးကို တစ်ခုလျှောက်တင်ခွင့် ပြုပါ၊ တပ်မှူးကြီးချိုကွမ်းက ပုန်ကန်ဖို့ ကြံရွယ်တယ်ဆိုတဲ့ စွပ်ဆွဲချက်အပေါ် အရှင်မင်းကြီးဘယ်ကဲ့သို့ သဘောထားတယ်ဆိုတာ သိခွင့်ပြု တော်မူပါ အရှင်မင်းကြီး”

“ဒါက တိုင်းရေးပြည်ရေးကိစ္စဘဲ မင်းနဲ့ မဆိုင်ဘူး”

ဘုရင်တန်ကျင့်က ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

ဟိုချုံက အပြုံးမပျက်။

ဆက်လက်၍ မေးမြန်းလျှောက်ထားပြန်သည်။

“အရှင်မင်းကြီး အမိန့် ရှိတာမှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရာနှုန်းပြည့် ဟုတ်တယ်လို့ သာ မဆိုသာပါ ဘူး၊ ကျွန်တော်မျိုးကို လျှောက်တင်ခွင့်ပြုပါ အရှင်မင်းကြီး၊ ဟိုအရင် ဝမ်တန်၊ ထန်ချုံး၊ လီယုံတို့ ကို ဟန်စုတို့ တပ်စုက လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့ပါတယ်၊ အဲ့ဒီ ကိစ္စအပေါ် သိုင်းလောကသားတွေက လျစ်လျူ ရှုခဲ့ပါတယ်.....

“အမှန်တရားကို ဖော်ထုတ်ခြင်း မပြုခဲ့ပါဘူး၊ ဒါကြောင့်လဲ တိုင်းပြည်မှာ နစ်နာခဲ့ပါတယ်၊ နယ်ချဲ့ ရန်ကို ခါးဆီးခံနေရတဲ့ လူထုတွေလဲ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခပင်လယ်ဝေရပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အခု ကိစ္စမှာ စဉ်းစဉ်းစားစားနဲ့ ဆုံးဖြတ်တော်မူဖို့ ကို ကျွန်တော်မျိုး အကြံပြုတင်ပြပါတယ် အရှင်မင်းကြီး”

ဟိုချုံ တင်လျှောက်ပြီးသည်နှင့် ဘုရင်တန်ကျင့်ကို ဦးချကန်တော့လိုက်သည်။

ဘုရင့်ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့ များ တင်တာချောင်အားလည်း ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုက်သည်။

ထို့ နောက်....

ဟိုချုံသည် ဘုရင့်အပါးမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

\*



## အခန်း (၄)

နောက်တစ်နေ့ ....

မွန်းလွဲပိုင်းအချိန်ဖြစ်သည်။

ဘုရင့်နန်းတော်ခန်းမတွင် ကျင်းပပြုလုပ်သော ညီလာခံသို့ တက်ရောက်သော ဘုရင်တန်ကျင့် ၏ မျက်နှာသည် ညိုပုတ်၍ ဒေါသရောင်လွမ်းနေလေသည်။

အဖြစ်မှန်ကို မသိရှိသော အခစားဝင်ရောက်လာကြသော မင်းမှုထမ်းအပေါင်းတို့ သည် ဘုရင့်ရှေ့ မျက်နှာတော် သုန်မှုန်နေသည့်အတွက် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်မိလေသည်။

မင်းမှုထမ်းအားလုံးနှင့်အတူ ဖိတ်ကြားထားသော မြို့ စားမင်းများ၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကြီးများ၊ အတွင်းဝန်ချုပ်များ ရှိလေသည်။

ဘုရင်တန်ကျင့်က ငြိမ်သက်စွာရပ်နေသော မူးမတ်အပေါင်းအား စူးစူးဝါးဝါးရှုစားတော် မူလိုက် သည်။

ပြီးမှ အမိန့် တော်ရှိလိုက်သည်။

“စံအိမ်တော် အကြီးအကဲ ရောက်လာပြီလား။”

မိမိကျူးလွန်သောအပစ်များကြောင့် စိတ်ထဲတွင် မလုံမလဲဖြစ်နေသော စံအိမ်တော် အကြီး အကဲ ချန်တိတ်သည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏

အော်ငေါက်သံကြားသဖြင့် တုန်လှုပ်သွားမတက် လန့် ဖျပ် သွားသည်။

စံအိမ်တော်အကြီးအကဲ ချန်တိတ်သည် ဘုရင့်ရှေ့ မှောက်တွင် ခူးတုတ်လျက် ဦးအကြိမ်ကြိမ် ချနေလေသည်။

ချန်တိတ်သည် မည်သည့်အမှုမျိုး ကျူးလွန်၍ ရှိခိုးတောင်းပန်နေရသနည်း။

ချန်တိတ်အပေါ်မျက်မှန်းကျိုးနေသူ ချန်တိတ်၏ ဖြစ်ရပ်ကို အထူးပင် ကျေနပ်နေမိသည်။

ချန်တိတ်နှင့် အကျွမ်းသိသူများက မျက်လုံးပြူးကုန်ကြလေသည်။

ချန်တိတ်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်သလို စောဒကမတက်မိ ဖြစ်လာမိသည်။

ဘုရင်တန်ကျင့်က ချန်တိတ်အား စူးဝါးစွာကြည့်သည်။

“ဟိတ် ချန်တိတ် ကျက်ကျန်းပြည်နယ်မှာရှိတဲ့ နယ်စားမင်းတွေ တာဝန်ခံမျိုးကြီးတွေကို ဘာအပစ်ရှိလို့ သတ်ဖြတ်ခဲ့ရတာ လဲ မှန်မှန်ပြောစမ်း”

ဘုရင်တန်ကျင့်က ခက်ထန်စွာ မေးလိုက်သည်။

ချန်တိတ် အကြီးအကျယ် ခြောက်လန့် တုန်လှုပ်သွားသည်။

ချန်တိတ်သည် ဝမ်းတုန်တို့ မျိုးချစ်သုံးဦးအား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့သည်။

အပြစ်ဟောင်းကို ပြန်လည်စဉ်းစားမိပြီး ခြောက်ခြားသွားသည်။

သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားသည်။

ချန်တိတ် မရှက်နိုင်၊ ဝမ်းတုန်တို့ မျိုးချစ်သုံးဦးအား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့သည့် သူ၏ အပစ် ဟောင်းကို စဉ်းစားမိပြီး ချောက်ချားသွားမိသည်။

ကြောက်လွန်း၍ ပင် အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ထပ်ရှိတလဲလဲ

ဦးချကန်တော့နေလေသည်။

ထိုအပြုအမူကြောင့် ဘုရင်မင်းမြတ် ပို၍ ပင် ဒေါသထွက်မိလေသည်။

“ဟိတ် ချန်တိတ် ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ ကို မဟုတ်တမ်းတရား စွပ်စွဲပြီး

သတ်တဲ့အထိ အရေးယူရ တာလဲ၊ ဒီကိစ္စမှာ ဘယ်သူတွေပါသေးသလဲ၊ အမြန်ဆုံး

လျှောက်တင်စမ်း၊ မှန်တာပြော၊ ထိန်ချန်မယ် ဆိုရင် မင်းအပေါ် ပိုပြီး

အပစ်ကြီးသွားမယ်နော်”

ချန်တိတ် အကျဉ်းအကျပ်ထဲ ရောက်ရှိနေလေပြီ ဖြစ်သည်။

အမှန်စင်စစ် ဝမ်းတုန်တို့ နှင့် မျိုးချစ်နယ်စားကြီးများ၊

တပ်မှူးကြီးများအား ကြံစည်မိသော အဓိကတရားခံမှာ တာဝန်ခံမှူးကြီး ဟန်စုပင်

ဖြစ်သည်။

သို့ သော်လည်း ဟန်စုအား အမည်မပေါ်လိုသဖြင့် ချန်တိတ်သည်

အမှန်ကိုဖုန်းကွယ်ပြီး ပင်လယ်ကမ်းခြေမှ အချို့ ခေါင်းဆောင်များ၏

တိုင်တန်းချက်အရ အရေးယူခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း လွှဲပြီး လျှောက်တင်လိုက်သည်။

အမှန်တကယ် ပါဝင်ပတ်သက်သော ကြံရာပါပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အမည်ကို

လုံးဝပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ ထိန်ပုဂံထားလိုက်သည်။

ဟန်စုကလည်း ဘုရင့်ရှေ့ မှောက်သို့ တိုးကပ်သွားပြီး ကြားဝင်၍

လျှောက်တင်လိုက်သည်။

“အရှင်မင်းကြီး ဝမ်တုန်တို့ အပေါ်တိုင်တန်းချက်များ မှန်ကန်ကြောင်း

ကမ်းရိုးတန်းမှာ နေထိုင်တဲ့ အချို့ ခေါင်းဆောင်များရဲ့ ထောက်ခံချက်များက

မှန်ကန်ကြောင်းသက်သေခံဖြစ်နေပါတယ်၊

ဒီကိစ္စဟာ ပြီးခဲ့တဲ့ကိစ္စတစ်ခုဘဲဖြစ်ပါတယ် အရှင်မင်းကြီး”

ဟန်စုက ချန်တိတ်ဘက်မှ ဝင်ရောက်ရှေ့ နေလိုက်ပေးသဖြင့် ဘုရင်တန်ကျင့် ပို၍ ပင် ဒေါသ ထွက်သွားလေသည်။

“ဝမ်တုန်တို့ နဲ့ မျိုးချစ်ခေါင်းဆောင်တွေကို မတရားလုပ်ကြံတယ်လို့ တိုင်တန်းသူတွေရှိတယ် ဟန်စု၊ ဒီကိစ္စတွေမှာ ချန်တိတ်သာမကဘူး၊ မင်းလဲ ပါဝင်ပတ်သက်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ချန်တိတ် ဘက်မှဝင်ပြီး ကာကွယ်ပေးနေတာ မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်အပစ်ကို ဖုန်းကွယ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ”

ဘုရင်တန်ကျင့်၏ လေသံသည် ခက်ထန်မာကျောနေသည်။

တာဝန်ခံမှူးကြီး ဟန်စု လန့် ဖျပ်သွားသည်။

မိမိကိုယ်တိုင် ထိုကိစ္စတွင် ပါဝင်ပတ်သက်နေသည်ဟူသော ဘုရင်မင်းမြတ် မိန့်တော်မူချက် ကြောင့် ဟန်စုသည် တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ခါသွားအောင် တုန်လှုပ်သွားသည်။

ဟန်စုက တောင်းပန်တိုးလျှိုးသော လေသံဖြင့် ပြန်လည်လျှောက်တင်လိုက်သည်။

“အရှင်မင်းကြီး ကျွန်တော်မျိုးကြီး မဟုတ်မမှန် မတော်တရားအလုပ်မျိုးကို မလုပ်ခဲ့ပါဘူး၊ အရှင်မင်းကြီး ဒီကိစ္စကို ပိုပြီးသေချာအောင် စုံစမ်းစစ်ဆေးဖို့ ကျွန်တော်မျိုးတိုက်တွန်းပါရစေ”

ဘုရင်တန်ကျင့် မဲ့ပြုံးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကဲပါလေ....မင်းရဲ့ ရုံးခန်းထဲက စာရွက်စာတမ်း အခိုးခံရတာ ဟုတ်ရဲ့ လား”

ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမေးစကားကြောင့် ဟန်စု၏ ရင်ထဲ တုန်ခါသွားတော့သည်။

သို့ သော်....

တာဝန်ခံမှူးကြီး ဟန်စု ဝန်ခံခြင်းမပြုပေ။

“ကျွန်တော်မျိုး ရုံးခန်းထဲမှာ အပျောက်အရှု လုံးဝမရှိပါဘူး၊  
အရှင်မင်းကြီး အဘယ်ကြောင့် မိန့် တော်မူပါသလဲ”

အမှန်ကို ဖုံးကွယ်လိုသော ဟန်စု၏ စကားကြောင့် ဘုရင်မင်းမြတ် ပို၍  
ဒေါသဖြစ်သွားသည်။

“ကဲ...ဒီမှာကြည့်၊ ဒီစာရွက်စာတမ်းတွေက မောင်မင်းရုံးခန်းထဲက  
ပစ္စည်းတွေမဟုတ်လား၊ ငြင်းချင်သေးသလား”

ဘုရင်တန်ကျင့်၏ အပြုအမူကြောင့် ဟန်စု ဆွေ ဆွေ ခုန်သွားသည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ စာရွက်စာတမ်းများကို ကောက်ယူ ဖတ်ရှုလိုက်သည်။

ချက်ခြင်းပင် ဟန်စုမျက်နှာ အကြီးအကျယ် ပျက်သွားသည်။

ဇောချွေးများပြန်လာပြီး ဣန္ဒြေမဆယ်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သွားသည်။

“အရှင်မင်းကြီး ဒီစာတွေကို ဝျူကျုံးရန်နဲ့ ကျောက်ရှာတို့ က ပေးပို့  
လိုက်တဲ့စာတွေ ဖြစ်နေပါ တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်မျိုး လက်မခံရသေးသလို  
မမြင်မိသေးပါဘူး၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော့လက် ထဲရောက်လာပါကလည်း  
ကျွန်တော်မျိုးလက်ခံမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ရုံးတံဆိပ်ရိုက်ကပ်ထားခြင်း  
မရှိသေးသည်ကို အရှင်မင်းကြီး တွေ မြင်နိုင်ပါတယ်....

“ကျွန်တော်မျိုးဟာ ကျောက်ရှာတို့ နဲ့ ရင်းနှီးတယ်ဆိုပေမယ့်  
အခုလိုလုပ်ဆောင် ကြံစည် တယ်ဆိုတာ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါဘူး”

မှန်သည်။

ဟန်စုတင်ပြသည့်အတိုင်း စာရွက်စာတမ်းများပေါ်တွင် ရုံးတံဆိပ်များ  
မပါရှိသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

ဘုရင်တန်ကျင့် မည်သို့ ပြောဆိုရမည်မသိ ဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ်...

ညီလာခံ ခန်းမဆောင်တစ်နေရာမှ ဟိုချုံ၏ ကျယ်လောင်သော စူးရှသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာ လေသည်။

“ဟား ဟား တစ်ကယ်တော်တဲ့ သစ္စာဖောက်ဟန်စု၊ ဟော ဒါတွေ ခင်ဗျားရုံးကပစ္စည်းတွေ မဟုတ်ဖူးလား၊ သေသေချာချာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပါဦး”

အသံနှင့်အတူ ရုံးတံဆိပ်ရိုက်နှိပ်ထားသော စာတစ်စောင်သည် မြားတစ်စင်းပမာ ဟန်စုရှေ့သို့ ထိုးကျလာသည်။

ဟန်စုလန့် ဖျပ်ပြီး နေရာမှပင် ထခုန်လုမတက် ဖြစ်သွားသည်။

ညီလာခံသို့ ရောက်လာသော မူးမတ်အပေါင်းတို့ ကလည်း အသံကြားပြီး လူကိုမတွေ့ လိုက် သည့်အတွက် အထူးတလည် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားကြသည်။

ဘုရင်တန်ကျင့်ကမူ တည်ငြိမ်သောအသံဖြင့် အလျင်အမြန်သတိပေး ပြောကြားလိုက်သည်။

“အားလုံးငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နေပါ၊ ခုဏက စကားပြောတဲ့သူက သစ္စာရောင်ပြန်ဓားသမားဆိုတဲ့ သူဘဲ၊ သူက ဒုက္ခမပေးတက်ပါဘူး”

ဘုရင်တန်ကျင့်၏ စကား ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် ဟန်စု ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံများကို ပြန်လည် သတိရလိုက်သည်။

လက်ရှိ မျိုးချစ်တပ်မှူးကြီး ချီကွမ်းနှင့် ယိတာယူအား အပြစ်မှကင်းလွတ်ရန် ဝါကြိုးရန်အား အကျပ်ကိုင်ခဲ့သူမှာ သစ္စာရောင်ပြန် ဓားသမားပင် ဖြစ်သည်။

ဟန်စုသည် ထိုအကြောင်းကို ဝါကြိုးရန် ထံမှတဆင့် ကြားသိခဲ့ရခြင်း

ဖြစ်သည်။

ယခုအခါ....

သစ္စာရောင်ပြန် ဓားသမားသည် မိမိ၏ ရုံးခန်းအတွင်းမှ စာရွက်စာတမ်းများကိုပင် တိတ်တ ဆိတ် ခိုးယူနိုင်ခဲ့သောကြောင့် အလွန်အမင်း ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်သွားသည်။

မည်သို့မျှ ရှောင်လွှဲလို့ မရသည့်အတွက် ဟန်စုမျက်နှာ အောက်သို့ ငုံ့လျက် ဘုရင်တန်ကျင့် အား ဦးချကန်တော့လေသည်။

ပါးစပ်မှလည်း တဖွဖွ တောင်းပန်လေသည်။

“ကျွန်တော်မျိုးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါ အမှားအတွက် သနားသဖြင့် ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ ဘုရား”

ခြေအစုံကိုဖတ်လျက် တောင်းပန်လေတော့သည်။

ဘုရင်မင်းမြတ် အကြောင်းစုံကို မေးမြန်းပြီးနောက် အမိန့် တော်ချမှတ်လေသည်။

တာဝန်ခံမှူးကြီးဟန်စုအား ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုပြီး နောင်အခါတွင် အလားတူကိစ္စများ ဖြစ်ပေါ် မလာစေရန်အတွက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် သတိပေးလိုက်သည်။

ထို့ နောက်....

စံအိမ်တော်အကြီးအကဲ ချန်တိတ်ကိုမူ ကာယကံမြောက် အပစ်ကျူးလွန်သည့်အတွက် သုံးနှစ် နှင့် ညီမျှသော လစာငွေကို ဒဏ်ငွေမဖြစ်ပေးဆောင်စေရန်နှင့် နောင်ကို အမှားမပြုလုပ်ရန် နောက်ဆုံး အကြိမ် သတိပေးလိုက်သည်။

မျိုးချစ်တပ်မှူးကြီး ဝမ်းတုန်တို့ သုံးဦးအား လုပ်ကြံရာတွင်

အဓိကတရားခံဖြစ်ခဲ့သော ကျောက် ရှာကိုမူ ချက်ချင်းဖမ်းဆီးရန် အရေးယူရန် အမိန့် တော် ချမှတ်လိုက်လေတော့သည်။

ဘုရင်တန်ကျင့်၏ မှန်ကန်သောဆုံးဖြတ်ချက် ပြောဆိုချက်နှင့် အမိန့် တော်ချမှတ်မှုကြောင့် မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှိသော ဝန်ကြီးကျန်းကျိတို့ အုပ်စုက များစွာကျေနပ် အားရမိကြလေသည်။

တာဝန်ခံမှူးကြီးဟန်စုကမူ အကြီးအကျယ် အရှက်ကွဲပြီး စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းသွားလေ တော့သည်။

သစ္စာရောင်ပြန် ဓားသမားဆိုသူအား အတိုင်းအဆမရှိ ဒေါသဖြစ်မိသည်။

မခံမရပ်နိုင်အောင်ပင် ခံပြင်းမိသွားသည်။

ထို့ ကြောင့်.....

မဖြစ်မနေ သစ္စာရောင်ပြန်ဓားသမားအပေါ် လက်တုန့် ပြန် ကလဲ့စားချေရန် ချက်ချင်းစိုင်းပြင်း လိုက်လေတော့သည်။

ဟိုချုံကလည်း ခေသူမဟုတ်။

ဟန်စုတို့ အုပ်စုက သူ့ အပေါ်အကြီးအကျယ် မကျေမနပ်ဖြစ်မည်ကို ရှေးမဆွကပင် ကြိုတင် သိမြင်ပြီးသား။

မည်သို့ မည်ပုံ အကောက်ကြိလာမည် ရန်ပြုလာမည်ကိုလည်း ကြိုတင်ခန့်မှန်းမိလေပြီ။

ထို့ ကြောင့်....

ဟိုချုံက သူတို့ ၏ လက်တုန့် ပြန်မှုအပေါ် လုံးဝအလေးမထား ဂရုမစိုက်ချေ။



ဟိုချုံ အခြေအနေ သိထားပြီ ဖြစ်သည်။

ဟိုချုံသည် ဟန်စုတို့ အသိုင်းအဝိုင်းမှ လူများနှင့် မျက်နှာခြင်း

မဆိုင်ဝံ့ပေ။

ကြားလူများ မရိပ်မိအောင် အထူးသတိထား၍ လှုပ်ရှားခဲ့လေသည်။

ထို့ ကြောင့်.....

ဟန်စု၏ ဘက်တော်သားများသာမက နန်းတော်တွင်းမှ မည်သူကမျှ

လူများနှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်ဝံ့ပေ။ ဘေးမှလူမရိပ်မိရန် အထူးသတိထား၍

လှုပ်ရှားခဲ့လေတော့သည်။

ဟိုချုံအား ဟန်စု၏ ဘက်တော်သားများက မည်သို့ ဆို၍ မသိရှိပေ။

ယင်းကြောင့်ပင် ဟိုချုံသည် ဟန်မပျက် မူလတည်းခိုသော

ဧည့်ရိပ်သာမှာပင် ဆက်လက် တည်းခို နေလေတော့သည်။

ဧည့်ရိပ်သာ ပြောင်းနေလျှင် မသင်္ကာစရာ ဖြစ်သွားမည်ဖြစ်သည်။

သစ္စာရောင်ပြန်ဓားသမား ဘုရင့်နန်းတော်အတွင်း

ဝင်ရောက်မွေ့နှောက်သွားသည့် သတင်း ဂယက်သည် ချက်ခြင်းပင် တစ်မြို့ လုံးသို့

ပျံ့နှံ့ သွားလေသည်။

ဘုရင့်နေပြည်တော်တွင်း ယင်းဂယက်သည် အကြီးအကျယ်

ရိုက်ခတ်သွားလေသည်။

တစ်ခုတည်းသော စိတ်ဝင်စားစရာ သတင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်ခဲ့သည်။

နေရာအနှံ့ တွင် ပြောမဆုံးနိုင်သည့် သတင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ရေပန်းအစားဆုံး သတင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။

ဟိုချုံ တည်းခိုနေထိုင်သော ဧည့်ရိပ်သာတွင်လည်း

ထိုသတင်းစကားကိုပင် ပြောမဆိုနိုင် အောင် ဝေဖန်ပြောကြားနေပေလေသည်။

ကြာသော်....

ဟိုချုံကိုယ်တိုင်ပင် သူ၏ အပေါ်တွင် မသင်္ကာစရာပင်

ဖြစ်လာမည်ကိုပင် စိုးရိမ်လာမိသည်။

သို့ အတွက်....

အခြား....အခြားသော ဧည့်သည်များနှင့် ရောနှော၍ သူ၏ ထင်မြင်ချက်

ယူဆချက်များကို အလိုက်သင့် ဝေဖန်ပြောကြားခဲ့လေသည်။

ဟိုချုံက သူ့ အပေါ် မယုံသင်္ကာမဖြစ်စေရန် ဟန်ဆောင်နေခဲ့ခြင်း

ဖြစ်သည်။

\*